

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 15 października 2018 r. w sprawie T-79/16, Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters i in. / Komisja, wniesione w dniu 21 grudnia 2018 r. przez Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland i in.

(Sprawa C-817/18 P)

(2019/C 82/18)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Wnoszący odwołanie: Vereniging tot Behoud van Natuurmonumenten in Nederland, Stichting Het Groninger Landschap, It Fryske Gea, Stichting Het Drentse Landschap, Stichting Het Overijssels Landschap, Stichting Het Geldersch Landschap, Stichting Flevo-Landschap, Stichting Het Utrechts Landschap, Stichting Landschap Noord-Holland, Stichting Het Zuid-Hollands Landschap, Stichting Het Zeeuwse Landschap, Stichting Het Noordbrabants Landschap, Stichting Het Limburgs Landschap (pełnomocnicy: adwokaci P. Kuypers, M. de Wit)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Vereniging Gelijkberechtiging Grondbezitters, Exploitatiemaatschappij De Berghaaf BV, Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe, BV Landgoed Den Alerdinck II, Landgoed Ampsen BV, Pallandt van Keppel Stichting, Landgoed Kasteel Keppel BV, Baron van Lynden, Stichting het Lijdensche Fonds voor Kerk en Zending, Landgoed Welna BV, Landgoed „Huis te Maarn” BV, Vicariestichting De Vijf Capellarijen/Ambachtsheerlijkheid Kloetinge, Maatschappij tot Exploitatie van het Landgoed Tongeren onder Epe BV, Landgoed Anderstein NV, Landgoed Bekspring BV, Landgoed Nijenhuis en Westerflieer BV, Landgoed Caprera BV, Landgoed Schapenduinen BV, Stichting Schapenduinen, Landgoed de Noetselenberg BV

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku (wydanego w sprawie T-79/16);
- obciążenie VGG kosztami postępowania zarówno w pierwszej, jak i w drugiej instancji;
- posiłkowo, na wypadek przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania w pierwszej i w drugiej instancji w wyroku kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: Sąd błędnie uznał skargę wniesioną przez VGG za dopuszczalną

Sąd błędnie zastosował kryterium, które VGG powinno spełnić, aby mogło zostać uznane za stronę zainteresowaną (istnienie stosunku konkurencji między VGG a wnoszącymi odwołanie, jak też istnienie ryzyka, że przyznana pomoc wywrze konkretny wpływ na sytuację VGG i zakłóci wskazany stosunek konkurencji).

Sąd bezpośrednio powiązał legitymację procesową VGG i jego członków z legitymacją procesową Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe, która jako jedyna spośród skarżących z 2008 r. nadal uczestniczy w postępowaniu.

W tym względzie Sąd nie ustalił jednak, wcale lub w wystarczającym zakresie, w odniesieniu do jakich konkretnie działań wnoszący odwołanie i Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe pozostają wzajemnie w stosunku konkurencji. Sąd błędnie wyszedł zatem z założenia, że między wnoszącymi odwołanie a Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe istnieje stosunek konkurencji.

W oparciu o to założenie istnienia stosunku konkurencji Sąd błędnie doszedł następnie do wniosku, że pomoc wywarła konkretny wpływ na konkurencyjność członków VGG i zakłóciła tę konkurencyjność.

Na podstawie oceny legitymacji procesowej Stichting Het Nationale Park De Hoge Veluwe Sąd nie mógł uznać, że skarga wniesiona przez VGG jest dopuszczalna.

Zarzut drugi: Sąd błędnie założył, że istnieją „poważne trudności”

Sąd błędnie stwierdził, że doszło do naruszenia przewidzianych w art. 108 ust. 2 TFUE praw proceduralnych. Uznając, że Komisja napotkała na „poważne trudności” przy ocenie zgodności uregulowań dotyczących subwencjonowania określonych organizacji ochrony przyrody nabywających obszary przyrodnicze (system PNB) z przepisami dotyczącymi pomocy państwa, sąd dopuścił się naruszenia prawa.

O istnieniu poważnych trudności nie świadczy ani przyjęta w decyzji kwalifikacja usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym jako „nietypowych” i „ogólnych”, ani brak odrębnej księgowości. Nie zabrakło także mechanizmu ochronnego pozwalającego na uniknięcie nadmiernej rekompensaty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de commerce de Paris (Francja) w dniu 24 grudnia 2018 r. – Trendsetteuse SARL / DCA SARL

(Sprawa C-828/18)

(2019/C 82/19)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de commerce de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Trendsetteuse SARL

Strona pozwana: DCA SARL

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pośrednik pracujący na własny rachunek, który działa w imieniu i na rachunek zleceniodawcy, jednak nie posiada umocowania do zmiany cen i warunków umownych umowy sprzedaży narzuconych przez zleceniodawcę, nie jest umocowany do pośredniczenia przy zawarciu tych umów w rozumieniu tego przepisu i w związku z tym nie może zostać uznany za przedstawiciela handlowego i korzystać ze statusu wynikającego z dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek (Dz.U. 1986, L 382, s. 17).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal de grande instance de Paris (Francja) w dniu 27 grudnia 2018 r. – Crédit Logement SA / OE

(Sprawa C-829/18)

(2019/C 82/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de grande instance de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Crédit Logement SA

Strona pozwana: OE